

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (czwarta izba)

z dnia 12 marca 2019 r.*

Sekcja Gwarancji EFOGR – EFRG – Cukier – Tymczasowy system restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego we Wspólnocie Europejskiej – Rozporządzenie (WE) nr 320/2006 – Rozporządzenie (WE) nr 968/2006 – Wydatki wyłączone z finansowania – Wydatki poniesione na Węgrzech – Warunki przyznania pomocy na całkowity demontaż urządzeń produkcyjnych oraz pomocy na częściowy demontaż – Pojęcie „urządzeń produkcyjnych” – Ocena używania silosów w momencie wystąpienia z wnioskiem o przyznanie pomocy – Pojęcie „całkowitego demontażu” – Załącznik 2 do dokumentu VI/5330/97 – Trudności dotyczące wykładni przepisów Unii – Lojalna współpraca

W sprawie T-139/15

Węgry, które reprezentowali początkowo M. Fehér, G. Koós, A. Pálfy, następnie M. Fehér, G. Koós, Z. Biró-Tóth i E. Tóth, w charakterze pełnomocników,

strona skarżąca,

popierane przez:

Republikę Francuską, którą reprezentował D. Colas, w charakterze pełnomocnika,

oraz przez

Republikę Włoską, którą reprezentowała G. Palmieri, w charakterze pełnomocnika, którą wspierała C. Colelli, avvocato dello Stato,

interwenienci,

przeciwko

Komisji Europejskiej, którą reprezentowali P. Ondrůšek i B. Béres, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2015/103 z dnia 16 stycznia 2015 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. 2015, L 16, s. 33), w zakresie, w jakim decyzja ta wyklucza kwotę 11 709 400 EUR z finansowania przez EFRG pomocy restrukturyzacyjnej dla przemysłu cukrowniczego przyznanej przez Węgry,

* Język postępowania: węgierski.

SĄD (czwarta izba),

w składzie: H. Kanninen, prezes, J. Schwarcz i C. Iliopoulos (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: N. Schall, administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 8 maja 2017 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

Rozporządzenie nr 320/2006

- 1 Rada Unii Europejskiej przyjęła rozporządzenie (WE) nr 320/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. ustanawiające tymczasowy system restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego we Wspólnocie i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1290/2005 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. 2006, L 58, s. 42). Rozporządzenie nr 320/2006 zostało wielokrotnie zmienione, a ostatnio rozporządzeniem Rady (WE) nr 72/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. w sprawie zmian we wspólnej polityce rolnej poprzez zmianę rozporządzeń (WE) nr 247/2006, (WE) nr 320/2006, (WE) nr 1405/2006, (WE) nr 1234/2007, (WE) nr 3/2008 oraz (WE) nr 479/2008 i uchylającym rozporządzenia (EWG) nr 1883/78, (EWG) nr 1254/89, (EWG) nr 2247/89, (EWG) nr 2055/93, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 2596/97, (WE) nr 1182/2005 i (WE) nr 315/2007 (Dz.U. 2009, L 30, s. 1). Rozporządzenie nr 320/2006 w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem nr 72/2009 stosuje się w odniesieniu do wydatków, jakich dotyczy niniejsza sprawa.
- 2 Motywy 1 i 5 rozporządzenia nr 320/2006 mają następujące brzmienie:
 - „(1) [...] Aby dostosować wspólnotowy system produkcji cukru i handlu cukrem do wymogów międzynarodowych, a także zapewnić konkurencyjność tego systemu w przyszłości, należy zainicjować proces głębokiej restrukturyzacji prowadzący do znacznego ograniczenia nieopłacalnej zdolności produkcyjnej we Wspólnocie. W tym celu, jako warunek wstępny wprowadzenia funkcjonującej nowej wspólnej organizacji rynków cukru, należy ustanowić odrębny i autonomiczny tymczasowy system restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego we Wspólnocie. [...]
 - (5) Dla przedsiębiorstw cukrowniczych o najniższej wydajności należy wprowadzić istotną zachętę ekonomiczną do rezygnacji z produkcji w ramach posiadanych kwot w formie odpowiedniej pomocy restrukturyzacyjnej. W tym celu należy ustanowić pomoc restrukturyzacyjną, która będzie stanowiła zachętę do zaprzestania produkcji w ramach kwot i zrzeczenia się odnośnych kwot, a zarazem umożliwi odpowiednie uwzględnienie zobowiązań społecznych i w zakresie ochrony środowiska związanych z zaprzestaniem produkcji. Pomoc ta powinna być dostępna przez cztery lata gospodarcze w celu zmniejszenia produkcji do poziomu niezbędnego do osiągnięcia równowagi rynku we Wspólnocie”.
- 3 Artykuł 1 rozporządzenia nr 320/2006, zatytułowany „Tymczasowy fundusz restrukturyzacji”, stanowi:
 - „1. Niniejszym ustanawia się tymczasowy fundusz restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego we Wspólnocie (zwany dalej »funduszem restrukturyzacji«). [...]

Fundusz restrukturyzacji wchodzi w skład sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej. Od dnia 1 stycznia 2007 r. wchodzi on w skład Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFGR).

2. Z funduszu restrukturyzacji finansuje się wydatki wynikające ze środków przewidzianych w art. 3, 6, 7, 8 i 9.

[...]

4. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do najbardziej peryferyjnych regionów, o których mowa w art. 299 ust. 2 Traktatu.”

4 Artykuł 3 rozporządzenia nr 320/2006, zatytułowany „Pomoc restrukturyzacyjna”, stanowi:

„1. Przedsiębiorstwo produkujące cukier, izoglukozę lub syrop inulinowy, któremu przed dniem 1 lipca 2006 r. przydzielono kwotę, ma prawo do pomocy restrukturyzacyjnej udzielanej na tonę kwoty, której się zrzeka, pod warunkiem że przedsiębiorstwo to w ciągu jednego roku gospodarczego w latach gospodarczych 2006/2007, 2007/2008, 2008/2009 i 2009/2010:

a) zrzeka się kwoty przydzielonej przez nie na rzecz jednej lub kilku swoich fabryk oraz dokonuje całkowitego demontażu urządzeń produkcyjnych w danych fabrykach,

lub

b) zrzeka się kwot przydzielonych przez nie na rzecz jednej lub kilku jej fabryk, dokonuje częściowego demontażu urządzeń produkcyjnych w tych fabrykach oraz nie wykorzystuje pozostałych urządzeń produkcyjnych w danych fabrykach do wytwarzania produktów objętych wspólną organizacją rynków cukru;

[...]

3. Całkowity demontaż urządzeń produkcyjnych wymaga:

a) ostatecznego i całkowitego zaprzestania produkcji cukru, izoglukozy i syropu insulinowego przy wykorzystaniu danych urządzeń produkcyjnych;

b) zamknięcia danej fabryki lub fabryk i demontażu ich urządzeń produkcyjnych w okresie, o którym mowa w art. 4 ust. 2 lit. d),

oraz

c) przywrócenia dobrego stanu środowiska na terenie fabryki oraz ułatwienia pracownikom zmiany miejsca zatrudnienia w okresie, o którym mowa w art. 4 ust. 2 lit. f). [...]

4. Częściowy demontaż urządzeń produkcyjnych wymaga:

a) ostatecznego i całkowitego zaprzestania produkcji cukru, izoglukozy i syropu insulinowego przy wykorzystaniu danych urządzeń produkcyjnych;

b) demontażu [...] urządzeń produkcyjnych, które nie będą wykorzystywane do nowej produkcji, a które były przeznaczone i wykorzystywane do wytwarzania produktów, o których mowa w lit. a);

c) przywrócenia dobrego stanu środowiska na terenie fabryki oraz ułatwienia pracownikom zmiany miejsca zatrudnienia w okresie, o którym mowa w art. 4 ust. 2 lit. f) [...]

5. Wysokość pomocy restrukturyzacyjnej na tonę kwoty, której się zrezygnowano, jest następująca:

a) w przypadku, o którym mowa w ust. 1 lit. a):

- 730 EUR w roku gospodarczym 2006/2007,
- 730 EUR w roku gospodarczym 2007/2008,
- 625 EUR w roku gospodarczym 2008/2009,
- 520 EUR w roku gospodarczym 2009/2010,

b) w przypadku, o którym mowa w ust. 1 lit. b):

- 547,50 EUR w roku gospodarczym 2006/2007,
- 547,50 EUR w roku gospodarczym 2007/2008,
- 468,75 EUR w roku gospodarczym 2008/2009,
- 390 EUR w roku gospodarczym 2009/2010, [...]”.

5 Zgodnie z art. 4 rozporządzenia nr 320/2006, zatytułowanym „Wniosek o przyznanie pomocy restrukturyzacyjnej”:

„1. Wnioski o przyznanie pomocy restrukturyzacyjnej składane są danemu państwu członkowskiemu do dnia 31 stycznia poprzedzającego rok gospodarczy, w którym ma nastąpić zrzeczenie się kwot.

[...]

2. Wnioski o przyznanie pomocy restrukturyzacyjnej zawierają:

a) plan restrukturyzacji;

[...]

c) zobowiązanie do zrzeczenia się odpowiedniej kwoty w danym roku gospodarczym;

d) w przypadku, o którym mowa w art. 3 ust. 1 lit. a) – zobowiązanie do całkowitego demontażu urządzeń produkcyjnych w terminie, który zostanie określony przez dane państwo członkowskie;

e) w przypadku, o którym mowa w art. 3 ust. 1 lit. b) – zobowiązanie do częściowego demontażu urządzeń produkcyjnych w terminie, który zostanie określony przez dane państwo członkowskie oraz do niewykorzystywania zakładu produkcyjnego oraz pozostałych urządzeń produkcyjnych do wytwarzania produktów objętych wspólną organizacją rynków cukru;

[...]

3. Plan restrukturyzacji, o którym mowa w ust. 2 lit. a), obejmuje co najmniej następujące elementy:

[...]

c) pełny opis techniczny odnośnych urządzeń produkcyjnych;

d) biznesplan określający szczegółowo sposoby, harmonogram i koszty zamknięcia fabryki lub fabryk oraz całkowitego lub częściowego demontażu urządzeń produkcyjnych;

[...]

h) plan finansowy określający szczegółowo wszystkie koszty związane z planem restrukturyzacji”.

6 Artykuł 5 rozporządzenia nr 320/2006, zatytułowany „Decyzja w sprawie pomocy restrukturyzacyjnej oraz kontrole”, stanowi:

„1. Państwa członkowskie podejmują decyzję o przyznaniu pomocy restrukturyzacyjnej do końca lutego poprzedzającego rok gospodarczy, o którym mowa w art. 3 ust. 2. Decyzja dotycząca roku gospodarczego 2006/2007 jest podejmowana do dnia 30 września 2006 r.

[...]

2. Pomoc restrukturyzacyjna jest przyznawana, jeżeli po gruntownym sprawdzeniu państwo członkowskie ustaliło, że:

- wniosek zawiera elementy, o których mowa w art. 4 ust. 2;
- plan restrukturyzacji zawiera elementy, o których mowa w art. 4 ust. 3;
- środki oraz działania określone w planie restrukturyzacji są zgodne z odpowiednimi przepisami wspólnotowymi i krajowymi;
- [...].

3. Jeżeli nie jest spełniony jeden lub kilka warunków określonych w ust. 2 w trzech pierwszych tiret, wniosek o pomoc restrukturyzacyjną jest zwracany wnioskodawcy. Wnioskodawca jest informowany o warunkach, które nie zostały spełnione. Wnioskodawca może w takim przypadku wycofać lub uzupełnić swój wniosek. [...]”.

Rozporządzenie nr 968/2006

7 Komisja Europejska przyjęła rozporządzenie (WE) nr 968/2006 z dnia 27 czerwca 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia nr 320/2006 (Dz.U. 2006, L 176, s. 32). Rozporządzenie nr 968/2006 zostało wielokrotnie zmienione, ostatnio – rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 672/2011 z dnia 13 lipca 2011 r. zmieniającym rozporządzenie nr 968/2006 (Dz.U. 2011, L 184, s. 1). Rozporządzenie nr 968/2006 w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem nr 672/2011 stosuje się w odniesieniu do wydatków, jakich dotyczy niniejsza sprawa.

8 Motyw 4 rozporządzenia nr 968/2006 stanowi:

„Artykuł 3 rozporządzenia [...] nr 320/2006 określa, w powiązaniu z rezygnacją z przyznanych kwot, możliwości całkowitego lub częściowego demontażu [przewiduje w odniesieniu do rezygnacji z kwot możliwość wyboru między całkowitym lub częściowym demontażem] urządzeń produkcyjnych, skutkując[ym] zróżnicowaniem wysokości pomocy restrukturyzacyjnej. Warunki obowiązujące w przypadku wspomnianych dwóch możliwości powinny uwzględniać przyznanie wyższej kwoty pomocy restrukturyzacyjnej na rzecz całkowitego demontażu ze względu na wyższe koszty z tym związane. Uważa się za właściwe dopuszczenie możliwości utrzymania części fabryki, które nie stanowią części linii produkcyjnej, jeśli możliwe jest zastosowanie ich do innych celów, które przewiduje plan restrukturyzacji, szczególnie gdy takie zastosowanie przyczyni się do powstania miejsc

pracy. Z drugiej strony, urządzenia niepowiązane bezpośrednio z produkcją cukru należy zdemontować, jeżeli w rozsądnym terminie nie mogą zostać wykorzystane w alternatywny sposób, a utrzymanie ich stwarzałoby zagrożenie dla środowiska”.

- 9 Artykuł 4 rozporządzenia nr 968/2006, zatytułowany „Demontaż urządzeń produkcyjnych”, stanowi:
- „1. W przypadku całkowitego demontażu, o którym mowa w art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia [...] nr 320/2006, wymogi demontażu urządzeń produkcyjnych dotyczą:
- a) wszystkich urządzeń, które są konieczne do produkcji cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego, jak na przykład: urządzenia do magazynowania, badania, mycia i krojenia buraków cukrowych, trzciny cukrowej, zbóż lub cykorii; wszystkie urządzenia niezbędne do ekstrakcji i przetwórstwa lub koncentracji cukru z buraków cukrowych lub trzciny, skrobi ze zbóż, glukozy ze skrobi lub inuliny z cykorii;
 - b) części urządzeń, innych niż te, o których mowa w lit. a), bezpośrednio związanych z produkcją cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego oraz koniecznych do produkcji w ramach kwoty, z której zrezygnowano, nawet jeśli mogłyby one zostać zastosowane do wytwarzania innych produktów, takich jak: urządzenia do ogrzewania lub przetwarzania wody, lub do produkcji energii; urządzenia do przetwarzania pulpy z buraków cukrowych lub melasy; urządzenia do transportu wewnętrznego;
 - c) wszystkich pozostałych urządzeń, takich jak urządzenia do pakowania, niewykorzystywane oraz przeznaczone do demontażu i usunięcia ze względu na ochronę środowiska.
2. W przypadku częściowego demontażu zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia [...] nr 320/2006, wymóg demontażu urządzeń produkcyjnych dotyczy urządzeń, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, a które nie służą do innej produkcji lub innego zastosowania fabryki zgodnie z planem restrukturyzacji”.
- 10 Zgodnie z art. 6 rozporządzenia nr 968/2006, zatytułowanym „Zobowiązania państw członkowskich”:
- „1. Najpóźniej dwadzieścia dni od otrzymania kopii zaproszenia do udziału w konsultacjach, o których mowa w art. 2 ust. 3, państwo członkowskie informuje strony biorące udział w planie restrukturyzacji o swojej decyzji dotyczącej:
- [...]
- b) okresu demontażu urządzeń produkcyjnych, wygasającego najpóźniej w dniu 30 września 2010 r., oraz spełnienia zobowiązań społecznych lub wymogów środowiskowych, o których mowa w art. 3 ust. 3 lit. c) oraz art. 3 ust. 4 lit. c) rozporządzenia [...] nr 320/2006;
- [...]
- W drodze odstępstwa od [ust. 1 lit. b)], na uzasadniony wniosek zainteresowanego przedsiębiorstwa, państwo członkowskie może wyrazić zgodę na przedłużenie terminu ustalonego [w ust. 1 lit. b)] maksymalnie do dnia 31 marca 2012 r. W takim przypadku przedmiotowe przedsiębiorstwo przedstawia zmieniony plan restrukturyzacji zgodnie z art. 11 [rozporządzenia nr 968/2006]. [...]”.
- 11 Artykuł 9 rozporządzenia nr 968/2006, zatytułowany „Kwalifikowalność do pomocy restrukturyzacyjnej”, stanowi:
- „[...]

2. Aby wniosek został zakwalifikowany, plan restrukturyzacji powinien:

- a) zawierać podsumowanie najważniejszych celów, środków, działań, a także szacunkowe koszty tych środków i działań, plan finansowy oraz terminarz;
- b) określać dla każdej fabryki części kwoty, z której się rezygnuje, która powinna być niższa lub równa zdolności produkcyjnej, która ma zostać całkowicie lub częściowo zdemontowana;
- c) zawierać zaświadczenie, że urządzenia produkcyjne zostaną częściowo lub w całości zdemontowane oraz usunięte z terenu fabryki;

[...]

- e) wyraźnie ustalać wszystkie działania i koszty finansowane przez fundusz restrukturyzacji oraz, w stosownych przypadkach, pozostałe powiązane elementy, które mają być finansowane przez inne fundusze Wspólnoty.

3. Jeśli warunki określone w ust. 2 nie zostały spełnione, państwo członkowskie informuje wnioskodawcę o powodach powyższego oraz określa termin odpowiedniego dostosowania planu restrukturyzacji w granicach czasowych, o których mowa w art. 4 ust. 1 rozporządzenia [...] nr 320/2006.

Państwo członkowskie podejmuje decyzję o kwalifikowalności dostosowanego wniosku w ciągu 15 dni roboczych od terminu, o którym mowa w akapicie pierwszym, jednakże co najmniej [najpóźniej] 10 dni roboczych przed terminem, o którym mowa w art. 5 ust. 1 rozporządzenia [...] nr 320/2006.

Jeśli dostosowany wniosek o pomoc restrukturyzacyjną nie zostanie przedłożony w odpowiednim czasie lub zostanie uznany za niespełniający wymogów, wniosek jest odrzucany, a państwo członkowskie informuje o tym wnioskodawcę oraz Komisję w terminie pięciu dni roboczych. Nowy wniosek złożony przez tego samego wnioskodawcę rozpatruje się według porządku chronologicznego, o którym mowa w art. 8. [...]”.

12 Artykuł 11 rozporządzenia nr 968/2006, zatytułowany „Zmiany w planie restrukturyzacji”, przewiduje:

„1. Po przyznaniu pomocy restrukturyzacyjnej wnioskodawca jest zobowiązany do wykonania wszystkich działań określonych w zaakceptowanym planie restrukturyzacji oraz do przestrzegania zobowiązań zawartych we wniosku o pomoc restrukturyzacyjną.

2. Jakikolwiek zmiany w zaakceptowanym planie restrukturyzacji wymagają uzgodnienia z państwem członkowskim na podstawie wniosku danego przedsiębiorstwa:

- a) wyjaśniającego powody i problemy wynikłe w trakcie wdrażania;
- b) przedstawiającego proponowane dostosowania lub nowe działania oraz oczekiwane wyniki;
- c) przedstawiającego szczegółowo skutki finansowe i czasowe.

Dostosowania nie mogą zmienić pełnej kwoty pomocy restrukturyzacyjnej, która zostanie przyznana, lub kwoty pomocy tymczasowej, którą należy wypłacić zgodnie z art. 11 rozporządzenia nr 320/2006.

Państwo członkowskie powiadamia Komisję o dostosowanym planie restrukturyzacji”.

- 13 Artykuł 16 rozporządzenia nr 968/2006, zatytułowany „Wypłata pomocy restrukturyzacyjnej”, stanowi:
„1. Wypłata każdej raty pomocy restrukturyzacyjnej, zgodnie z art. 10 ust. 4 rozporządzenia [...] nr 320/2006, podlega wniesieniu zabezpieczenia w kwocie równej 120% wysokości danej raty.
[...]”.
- 14 Zgodnie z art. 22 rozporządzenia nr 968/2006, zatytułowanym „Zwolnienie zabezpieczeń”:
„1. Zabezpieczenia, o których mowa w art. 16 ust. 1 [...] i art. 18 ust. 2, ulegają zwolnieniu, pod warunkiem że:
a) wszystkie środki i działania przewidziane odpowiednio w planie restrukturyzacji, krajowych programach restrukturyzacji oraz biznesplanie, zostały wprowadzone;
b) przedłożono sprawozdanie końcowe, o którym mowa w art. 23 ust. 2;
c) państwa członkowskie przeprowadziły kontrole, o których mowa w art. 25;
[...]
3. Z wyjątkiem przypadków siły wyższej zabezpieczenie nie zostaje zwrócone, jeżeli warunki określone w ust. 1 nie zostały spełnione najpóźniej do dnia 30 września 2012 r.”.
- 15 Artykuł 25 rozporządzenia nr 968/2006, zatytułowany „Kontrole”, stanowi:
„1. W każdym przedsiębiorstwie i fabryce, która otrzymuje pomoc w ramach funduszu restrukturyzacyjnego, kontrolę przeprowadza właściwy organ państwa członkowskiego w ciągu trzech miesięcy od terminu, o którym mowa w art. 23 ust. 2.

W ramach kontroli sprawdza się zgodność z planem restrukturyzacji lub biznesplanem oraz dokładność i kompletność informacji podanych przez przedsiębiorstwo w sprawozdaniu. Przy pierwszej kontroli w ramach planu restrukturyzacji należy także sprawdzić każdą dodatkową informację, podaną przez przedsiębiorstwo we wniosku o pomoc restrukturyzacyjną, w szczególności należy sprawdzić potwierdzenie, o którym mowa w art. 4 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 320/2006.

2. Kontrola obejmuje we wszystkich przypadkach elementy planu restrukturyzacji, o których mowa w art. 4 ust. 3 rozporządzenia [...] nr 320/2006 [...]”.
- 16 Artykuł 26 rozporządzenia nr 968/2006, zatytułowany „Zwrot”, stanowi:
„1. Bez uszczerbku dla ust. 3, w przypadku nieprzestrzegania przez beneficjenta jednego lub więcej zobowiązań w ramach planu restrukturyzacji, biznesplanu lub krajowego programu restrukturyzacji, należy zwrócić część pomocy przyznanej odpowiednio zgodnie z przedmiotowym zobowiązaniem, z wyjątkiem przypadków siły wyższej. [...]”.
- 17 Wreszcie zgodnie z art. 27 rozporządzenia nr 968/2006, zatytułowanym „Kary”:
„1. Jeżeli beneficjent nie przestrzega odpowiednio jednego lub więcej zobowiązań w ramach planu restrukturyzacji, biznesplanu, [albo] krajowego programu restrukturyzacji, zostaje obciążony opłatą [karą pieniężną] w wysokości 10% kwoty, którą należy zwrócić na mocy art. 26. [...]”.

Okoliczności powstania sporu

- 18 W okresie 16–19 marca 2010 r. służby Komisji przeprowadziły kontrole na miejscu na Węgrzech w trzech spośród czterech dawnych zakładów produkcji cukru, które skorzystały z pomocy restrukturyzacyjnej na całkowity demontaż na podstawie art. 3 rozporządzenia nr 320/2006 w wersji mającej zastosowanie w tym okresie.
- 19 W następstwie tej kontroli Komisja pismem z dnia 20 lipca 2010 r. (zwanym dalej „pierwszą wiadomością z dnia 20 lipca 2010 r.”), przekazała władzom węgierskim wyniki przeprowadzonej kontroli i uściśliła, że rzeczona wiadomość została wysłana na podstawie art. 11 rozporządzenia Komisji (WE) nr 885/2006 z dnia 21 czerwca 2006 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w zakresie akredytacji agencji płatniczych i innych jednostek, jak również rozliczenia rachunków EFRG i EFRROW (Dz.U. 2006, L 171, s. 90).
- 20 Z pierwszej wiadomości z dnia 20 lipca 2010 r. wynika, że według Komisji władze węgierskie nie spełniły w pełni wymogów przewidzianych w prawie Unii dotyczących warunków przyznawania pomocy restrukturyzacyjnej dla przemysłu cukrowniczego na lata gospodarcze 2007/2008 i 2008/2009. Instytucja ta stwierdziła bowiem, że silosy były przechowywane w odwiedzianych zakładach przemysłowych, należących, odpowiednio, do spółek Eastern Sugar w Kaba (Węgry) i Matra Cukor w Szolnok (Węgry) i że w konsekwencji te przedsiębiorstwa nie mogły korzystać z pomocy restrukturyzacyjnej na całkowity demontaż, ale jedynie z pomocy restrukturyzacyjnej w przypadku częściowego demontażu, która jest o 25% niższa w porównaniu z pomocą restrukturyzacyjną na całkowity demontaż. W tym względzie Komisja stwierdziła, że wspomniane przedsiębiorstwa nie kwalifikują się do pomocy restrukturyzacyjnej na całkowity demontaż, jeżeli nie w pełni wdrożyły plan restrukturyzacji i jeżeli inne budynki związane z działalnością produkcyjną, w tym silosy, nie zostały zburzone. Wreszcie Komisja zwróciła się do władz węgierskich o przekazanie informacji na temat budynków nadal znajdujących się na terenie zakładów produkujących cukier, których jej przedstawiciele nie odwiedzili.
- 21 Pismem z dnia 20 września 2010 r. władze węgierskie odpowiedziały na zarzuty zawarte w pierwszej wiadomości z dnia 20 lipca 2010 r. i wskazały Komisji, że silosy zlokalizowane w zakładzie produkcji Eastern Sugar w Kabie zostały wynajęte do składowania tam cukru luzem w celu jego pakowania.
- 22 Na spotkaniu dwustronnym między służbami Komisji a władzami węgierskimi, które odbyło się w Brukseli (Belgia) w dniu 6 grudnia 2010 r. władze te oświadczyły między innymi, że nadal znajdują się silosy na terenie zakładów, po pierwsze, Eastern Sugar w Kabie i, po drugie, Magyar Cukor w Petőháza (Węgry) oraz że silosy znajdujące się na terenie zakładu Matra Cukor w Szolnok były w trakcie burzenia. Ponadto podnosiły one zasadniczo, że nie istniała podstawa prawna dla obowiązku demontażu silosów i że zrzeczenie się kwoty produkcyjnej i demontaż urządzeń produkcyjnych były wystarczające, aby węgierskie przedsiębiorstwa produkcji cukru kwalifikowały się do pomocy restrukturyzacyjnej na całkowity demontaż.
- 23 Komisja ze swej strony przyznała, że nawet gdyby rozporządzenie nr 320/2006 i nr 968/2006 nie wspomniały o demontażu silosów, z systematyki tych przepisów wynika, że silosy, w zakresie, w jakim były integralną częścią instalacji produkcyjnych należało zdemontować. Ponadto Komisja zauważyła, że przedsiębiorstwa cukrownicze, które wniosowały o przyznanie pomocy restrukturyzacyjnej dla całkowitego demontażu, mogły zdecydować się na częściowy demontaż, który pociągałby za sobą skutek w postaci kwoty pomocy o 25% niższej niż na całkowity demontaż. Wreszcie poinformowała władze węgierskie, że miały one termin do września 2011 r. na uregulowanie sytuacji i zachowanie korzyści z pomocy restrukturyzacyjnej na całkowity demontaż.

- 24 W dniu 3 marca 2011 r. władze węgierskie przedstawiły swoje uwagi do protokołu z dwustronnego spotkania, które odbyło się dnia 6 grudnia 2010 r. Stwierdziły one w szczególności, że jedynie przedsiębiorstwa cukrownicze korzystające z pomocy restrukturyzacyjnej na całkowity demontaż mogłyby wystąpić z wnioskiem o przedłużenie terminu zakończenia demontażu, czego nie zrobiły.
- 25 Pismem z dnia 8 listopada 2012 r., przesłanym na podstawie art. 11 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia nr 885/2006, Komisja poinformowała władze węgierskie, że planuje wykluczyć kwotę 11 709 400 EUR z finansowania przez Unię, ponieważ została ona obliczona na podstawie różnicy między kwotą pomocy przyznanej w przypadku całkowitego demontażu a kwotą przyznaną w przypadku demontażu częściowego.
- 26 W dniu 18 grudnia 2012 r. władze węgierskie wystąpiły o wszczęcie procedury pojednawczej na podstawie art. 16 rozporządzenia nr 885/2006.
- 27 W dniu 25 kwietnia 2013 r. organ pojednawczy wydał sprawozdanie, w którym stwierdził przede wszystkim, że postępowanie pojednawcze stron zakończyło się niepowodzeniem i że zasadnicze pytanie, które było przedmiotem sporu między stronami, zawisło przed Trybunałem. Następnie zasadniczo zauważył on z jednej strony, że Komisja kilkakrotnie nie poinformowała władz węgierskich o obowiązku demontażu silosów, a z drugiej strony, że kilka państw członkowskich oraz sama Komisja napotkały trudności w interpretacji spornych przepisów. W końcu organ pojednawczy wezwał Komisję do wzięcia pod uwagę faktu, że na podstawie dokumentu Komisji VI/5330/97 z dnia 23 grudnia 1997 r. zatytułowanego „Wskazówki dotyczące obliczania konsekwencji finansowych w ramach przygotowania decyzji w sprawie rozliczenia rachunków sekcji Gwarancji EFOGR” (zwanego dalej „dokumentem VI/5330/97”), „jeżeli nieprawidłowości mogą zostać przypisane interpretacji norm wspólnotowych, [...] ta okoliczność łagodząca może być brana pod uwagę i można zaproponować niższą stawkę korekty albo brak korekty”.
- 28 Wyrokiem z dnia 14 listopada 2013 r., SFIR i in. (od C-187/12 do C-189/12, EU:C:2013:737) Trybunał orzekł, że zasadniczo pojęcie „urządzeń produkcyjnych” w rozumieniu art. 3 i 4 rozporządzenia nr 320/2006 i art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 968/2006 obejmowało swoim zakresem silosy przeznaczone na magazynowanie cukru, z tytułu którego przysługiwała pomoc restrukturyzacyjna. Niemniej jednak Trybunał stwierdził, że taki przypadek nie występuje w dwóch sytuacjach: po pierwsze, w wypadku kiedy wykazano, że silosy były używane wyłącznie w celu magazynowania cukru, wyprodukowanego w ramach kwoty, przechowywanego przez innych producentów lub kupione od nich, a także, po drugie, w przypadku gdy były używane wyłącznie do pakowania jednostkowego lub pakowania zbiorczego cukru wyprodukowanego gdzie indziej w celach wprowadzenia na rynek.
- 29 Pismem z dnia 8 stycznia 2014 r. władze węgierskie ponownie przedstawiły Komisji powody, dla których uznały, w świetle wyroku z dnia 14 listopada 2013 r., SFIR i in. (od C-187/12 do C-189/12, EU:C:2013:737), że silosy zachowane w dawnych zakładach produkcyjnych cukru należących do Eastern Sugar w Kabie i do Magyar Cukor w Petóháza (zwane dalej „spornymi silosami”) nie wchodziły w zakres pojęcia „urządzeń produkcyjnych”.
- 30 Pismem z dnia 28 marca 2014 r. Komisja przyznała władzom węgierskim dwumiesięczny termin na przedstawienie przekonujących dowodów odnośnie do faktu, że przed złożeniem wniosku o pomoc restrukturyzacyjną sporne silosy były używane wyłącznie do składowania i pakowania cukru produkowanego w ramach kwot przez innych producentów.
- 31 Pismem z dnia 26 maja 2014 r. władze węgierskie podważyły stanowisko Komisji, zgodnie z którym w celu przeprowadzenia oceny, czy sporne silosy są objęte zakresem pojęcia „urządzeń produkcyjnych”, konieczne było rozważenie sposobu, w jaki były one wykorzystane w dniu złożenia wniosku o przyznanie pomocy restrukturyzacyjnej.

- 32 Uważając, że władze węgierskie wciąż nie przedstawiły żadnych dowodów, na podstawie których można byłoby wywodzić, że w dniu złożenia wniosku o pomoc restrukturyzacyjną przedmiotowe silosy były wykorzystywane wyłącznie do celów przechowywania i pakowania cukru wyprodukowanego w ramach kwoty przez innych producentów, Komisja przesłała władzom węgierskim pismo z dnia 6 października 2014 r., w którym powtórzyła stanowisko wyrażone w poprzednim piśmie z dnia 8 listopada 2012 r.
- 33 W przedstawionym na posiedzeniu Komitetu ds. Funduszy Rolniczych w dniu 18 listopada 2014 r. sprawozdaniu podsumowującym będącym przedmiotem konsultacji zgodnie z art. 31 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. 2005, L 209, s. 1) i art. 41 ust. 3 tego samego rozporządzenia Komisja wskazała, że jej stanowisko pozostało niezmienione ze względu na stwierdzone uchybienia.
- 34 W tych okolicznościach Komisja przyjęła decyzję wykonawczą (UE) 2015/103 z dnia 16 stycznia 2015 r. wyłączającą z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. 2015, L 16, s. 33, zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”), w tym te dokonane przez Węgry w kwocie 11 709 400 EUR tytułem pomocy restrukturyzacyjnej dla przemysłu cukrowniczego, które są przedmiotem niniejszej sprawy.

Postępowanie i żądania stron

- 35 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 27 marca 2015 r. Węgry wniosły niniejszą skargę.
- 36 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu odpowiednio w dniach 22 czerwca i 3 lipca 2015 r. Republika Francuska i Republika Włoska wniosły o dopuszczenie ich do niniejszego postępowania w charakterze interwenientów popierających żądania Węgier. Postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2015 r. prezes drugiej izby Sądu dopuścił powyższe interwencje. W dniu 21 października 2015 r. Republika Francuska złożyła w sekretariacie Sądu swoje pismo interwenienta.
- 37 Komisja i Węgry złożyły swoje uwagi w odniesieniu do pisma interwenienta Republiki Francuskiej, odpowiednio, w dniach 16 grudnia 2015 r. i 6 stycznia 2016 r.
- 38 Węgry wnoszą do Sądu o:
- częściowe stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim wyłączyła kwotę 11 709 400 EUR z finansowania przez EFRG przyznanej przez Węgry pomocy restrukturyzacyjnej dla przemysłu cukrowniczego;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 39 Komisja wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi;
 - obciążenie Węgier kosztami postępowania.
- 40 Republika Francuska wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.

- 41 Na wniosek sędziego sprawozdawcy Sąd (czwarta izba) postanowił otworzyć ustny etap postępowania i w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 89 regulaminu postępowania przed Sądem zadał stronom pytania na piśmie i zażądał przedstawienia pewnych dokumentów. Z wyjątkiem Republiki Włoskiej strony zastosowały się do środków organizacji postępowania w wyznaczonym terminie.
- 42 Na rozprawie w dniu 8 maja 2017 r. zostały wysłuchane wystąpienia stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu.
- 43 Ponieważ Republika Włoska nie była obecna na rozprawie, ustny etap pozostał otwarty, aby umożliwić jej przedstawienie uwag na piśmie w terminie tygodnia od doręczenia protokołu z rozprawy. Republika Włoska przedłożyła uwagi na piśmie w wyznaczonym terminie, w których uznała, że skarga Węgier powinna zostać uwzględniona.
- 44 W dniu 16 czerwca 2017 r. Węgry i Komisja złożyły w sekretariacie Sądu uwagi odnośnie do tych przedstawionych przez Republikę Włoską po rozprawie.

Co do prawa

- 45 Na poparcie skargi Węgry podnoszą zasadniczo dwa zarzuty oparte, w przypadku pierwszego, na naruszeniu art. 3 i 4 rozporządzenia nr 320/2006 i art. 4 rozporządzenia nr 968/2006 oraz, w przypadku drugiego, naruszeniu wytycznych określonych w dokumencie VI/5330/97 i zasady lojalnej współpracy.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu art. 3 i 4 rozporządzenia nr 320/2006 oraz art. 4 rozporządzenia nr 968/2006

- 46 Węgry, popierane przez Republikę Francuską i przez Republikę Włoską, zasadniczo uważają, że zaskarżona decyzja narusza art. 3 i 4 rozporządzenia nr 320/2006 i art. 4 rozporządzenia nr 968/2006, ponieważ Komisja uznała, iż węgierskie przedsiębiorstwa cukrownicze nie spełniły warunków przyznania pomocy restrukturyzacyjnej na całkowity demontaż ze względu na to, że utrzymywały one silosy, a zatem nie rozmontowały całego swojego zakładu produkcyjnego. W tym względzie Węgry podnoszą, że Komisja popełniła błąd, uznając, że dla celów oceny, czy silosy stanowią urządzenia produkcyjne w rozumieniu rozporządzenia nr 320/2006, a zatem czy wchodzą w zakres wyjątków ustanowionych przez Trybunał w wyroku z dnia 14 listopada 2013 r., SFIR i in. (od C-187/12 do C-189/12, EU:C:2013:737), należało jako punkt odniesienia przyjąć sposób ich wykorzystania w momencie wniosku o udzielenie pomocy restrukturyzacyjnej (zwane dalej „kryterium ustanowionym przez Komisję”). Ponadto Węgry zasadniczo utrzymują, że obowiązek całkowitego demontażu urządzeń produkcyjnych może zostać spełniony, nawet jeśli silosy zostaną sprzedane zamiast zostać zniszczone, pod warunkiem zrzeczenia się kwoty cukru, oraz że w wyniku procesu restrukturyzacji zachowane urządzenia nie mogą już być wykorzystywane do produkcji cukru przez beneficjenta pomocy.
- 47 Komisja kwestionuje argumenty Węgier, Republiki Francuskiej i Republiki Włoskiej.
- 48 Na wstępie należy przypomnieć, że w wyroku z dnia 14 listopada 2013 r., SFIR i in. (od C-187/12 do C-189/12, EU:C:2013:737), po stwierdzeniu, że pojęcie „urządzeń produkcyjnych” nie zostało zdefiniowane w rozporządzeniach nr 320/2006 i nr 968/2006, po pierwsze, pojęcie „produkcji” może również obejmować inne etapy powstawania danego produktu, mające miejsce przed chemicznym lub fizycznym procesem przetwarzania i stąd mogło zawierać w sobie magazynowanie cukru, którego nie poddano konfekcjonowaniu bezpośrednio po jego ekstrakcji z pierwotnego surowca. Trybunał orzekł zatem, że magazynowanie można uznać za proces „bezpośrednio związany z produkcją cukru” w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 968/2006 (wyrok z dnia 14 listopada 2013 r., SFIR

i in., od C-187/12 do C-189/12, EU:C:2013:737, pkt 26). Po drugie, Trybunał stwierdził, że silosy mogły mieć bezpośredni wpływ zarówno na ilość cukru, jaka może zostać wytworzona, jak i na proces produkcyjny, które były uzależnione od bliskości powierzchni magazynowej, ponieważ silosy pozwalają w szczególności odwlec, w całości lub części, sprzedaż produktu w trakcie danej kampanii cukrowniczej, a tym samym wpłynąć na stan rynku w rozumieniu motywu 5 rozporządzenia nr 320/2006 (wyrok z dnia 14 listopada 2013 r., SFIR i in., od C-187/12 do C-189/12, EU:C:2013:737, pkt 27–29). Po trzecie, Trybunał stwierdził co do istoty, że z art. 3 ust. 3 lit. a) i b) rozporządzenia nr 320/2006 wynika, iż zasadniczo dla skorzystania z pełnej pomocy restrukturyzacyjnej na całkowity demontaż, dany kompleks przemysłowy powinien zostać w całości zamknięty i że możliwość rezygnacji z demontażu, a nawet kontynuacji wykorzystywania w przyszłości urządzeń innych niż urządzenia produkcyjne, przy zachowaniu prawa do pełnej pomocy, stanowi zatem wyjątek od tej zasady, który należy interpretować w sposób ścisły (wyrok z dnia 14 listopada 2013 r., SFIR i in., od C-187/12 do C-189/12, EU:C:2013:737, pkt 30).

- 49 W świetle rozważań przedstawionych w pkt 31 wyroku z dnia 14 listopada 2013 r., SFIR i in. (od C-187/12 do C-189/12, EU:C:2013:737) Trybunał orzekł, że silosy przeznaczone do przechowywania cukru beneficjenta pomocy należy uznać za urządzenia produkcyjne, i to bez względu na fakt, że jest on wykorzystywany również do innych celów.
- 50 Niemniej jednak Trybunał przyjął dwa wyjątki od tej zasady. Stwierdził on zasadniczo, że z kwalifikacji jako „urządzenia produkcyjne” i stąd nieobjęte obowiązkiem demontażu wykluczone są silosy w wypadku, po pierwsze, gdy wykazano, że były wykorzystywane wyłącznie do przechowywania wyprodukowanego w ramach kwot cukru zdeponowanego przez innych producentów lub nabytego od nich (wyrok z dnia 14 listopada 2013 r., SFIR i in., od C-187/12 do C-189/12, EU:C:2013:737, pkt 32, 35) i, po drugie, gdy były one wykorzystywane jedynie do konfekcjonowania lub pakowania cukru w celu jego sprzedaży (wyrok z dnia 14 listopada 2013 r., SFIR i in., od C-187/12 do C-189/12, EU:C:2013:737, pkt 33, 35) (zwane dalej „wyjątkami ustanowionymi przez Trybunał”).
- 51 W niniejszej sprawie nie jest kwestionowane przez Węgry, Republikę Francuską i Republikę Włoską, że w dniu złożenia wniosku o przyznanie pomocy restrukturyzacyjnej na całkowity demontaż, sporne silosy nie wchodziły w zakres jednego z wyjątków ustanowionych przez Trybunał. Ponadto Węgry nie podważają również faktu, że w wyniku procesu restrukturyzacji sporne silosy były utrzymywane na terenie węgierskich przedsiębiorstw produkcyjnych cukru, które otrzymały pomoc restrukturyzacyjną na całkowity demontaż.
- 52 Węgry uważają jednak, że Komisja popełniła błąd, uznając, że powyższe okoliczności uzasadniały zastosowaną względem tego państwa korektę finansową w wysokości 25%. W opinii Węgier wspieranych przez Republikę Francuską i Republikę Włoską, istotną kwestię stanowi okoliczność, że po zakończeniu procesu restrukturyzacji silosy nie stanowiły już urządzeń związanych z produkcją cukru. W związku z tym Komisja niesłusznie uznała, że w dniu złożenia wniosku o przyznanie pomocy restrukturyzacyjnej konieczne było dokonanie oceny, czy silosy wchodzą w zakres jednego z wyjątków ustanowionych przez Trybunał.
- 53 Argumentacja Węgier, popieranych również przez Republikę Francuską i Republikę Włoską, nie jest jednak zgodna z omawianymi przepisami.
- 54 Przede wszystkim z motywów 1 i 5 rozporządzenia nr 320/2006 wynika, że celem analizowanych przepisów rozporządzenia jest zmniejszenie nieopłacalnej zdolności produkcyjnej cukru w Unii poprzez zachęcanie przedsiębiorstw o najniższej wydajności do zaprzestania produkcji w ramach kwot i zrzeczenia się odnośnych kwot.

- 55 Ponadto z motywu 5 rozporządzenia nr 320/2006 wynika, że system restrukturyzacji opiera się na dobrowolnym udziale przedsiębiorstwa cukrowego w ten sposób, że ma na celu wprowadzenie istotnej zachęty ekonomicznej w formie odpowiedniej pomocy restrukturyzacyjnej (zob. podobnie wyrok z dnia 14 listopada 2013 r., SFIR i in., od C-187/12 do C-189/12, EU:C:2013:737, pkt 44).
- 56 Aby osiągnąć realizowany przez przedmiotowe rozporządzenie cel w postaci zredukowania nierentownych zdolności produkcyjnych cukru w Unii prawodawca Unii przewidział dwa różne systemy restrukturyzacji w zależności od sposobu przeprowadzonego demontażu, czyli całkowitego demontażu albo częściowego demontażu, które dają podstawę do kwoty pomocy na inną restrukturyzację, jak to wynika z art. 3 ust. 5 lit. a) i b) rozporządzenia nr 320/2006 w związku z motywem 4 rozporządzenia nr 968/2006.
- 57 Po pierwsze, jeśli chodzi o warunki, które należy spełnić w celu przyznania pomocy restrukturyzacyjnej na całkowity demontaż, art. 3 ust. 1 lit. a) i art. 3 ust. 3 lit. b) rozporządzenia nr 320/2006 zobowiązuje wnioskujące przedsiębiorstwo cukrownicze do zrzeczenia się kwoty przydzielonej przez nie na rzecz jednej lub kilku swoich fabryk oraz do zamknięcia fabryki i dokonania całkowitego demontażu urządzeń produkcyjnych. Natomiast w celu przyznania pomocy restrukturyzacyjnej na częściowy demontaż, art. 3 ust. 1 lit. b) i art. 3 ust. 4 lit. b) rozporządzenia nr 320/2006 wymagają od wnioskującego przedsiębiorstwa zrzeczenia się kwot przydzielonych przez nie na rzecz jednej lub kilku swoich fabryk, dokonania częściowego demontażu urządzeń produkcyjnych w tych fabrykach, a ponadto tego, że nie wykorzysta pozostałych urządzeń produkcyjnych w danych fabrykach do wytwarzania produktów objętych wspólną organizacją rynków cukru (zwanej dalej „WOR cukru”).
- 58 Po drugie, zakres obowiązku demontażu urządzeń produkcyjnych został uściślony w art. 4 rozporządzenia nr 968/2006.
- 59 Na podstawie art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 968/2006 wymóg demontażu urządzeń produkcyjnych, o którym mowa w art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 320/2006, dotyczy urządzeń, które są konieczne do produkcji cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego [art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 968/2006], tych bezpośrednio związanych z produkcją cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego oraz koniecznych do produkcji w ramach kwoty, z której zrezygnowano, nawet jeśli mogłyby one zostać zastosowane do wytwarzania innych produktów [art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 968/2006], jak również wszystkich pozostałych urządzeń, takich jak urządzenia do pakowania, niewykorzystywane oraz przeznaczone do demontażu i usunięcia ze względu na ochronę środowiska [art. 4 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 968/2006].
- 60 Zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 968/2006 w związku z art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 320/2006 i z motywem 4 rozporządzenia nr 968/2006 w drodze wyjątku można zatem zachować, w wypadku całkowitego demontażu, wszystkie urządzenia, które nie są konieczne do produkcji cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego lub które nie są bezpośrednio związane z wytwarzaniem tych produktów takie jak urządzenia do pakowania, pod warunkiem że nie będą wykorzystywane oraz nie są przeznaczone do demontażu i usunięcia ze względu na ochronę środowiska.
- 61 Ponadto art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 968/2006 przewiduje, że w przypadku częściowego demontażu wymóg demontażu urządzeń produkcyjnych dotyczy urządzeń, o których mowa w ust. 1 tego artykułu (zob. pkt 59 powyżej), które nie są przeznaczone ani do innej produkcji, ani do innego wykorzystania w innym miejscu w fabryce zgodnie z planem restrukturyzacji. Ponadto z art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 320/2006 wynika, że urządzenia produkcyjne, które mogą być zachowane, nie powinny już być wykorzystywane do wytwarzania produktów objętych WOR cukru. Zatem zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 968/2006 w związku z art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 320/2006 mogą zostać zachowane urządzenia, które są konieczne do produkcji cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego albo są bezpośrednio związane z wytwarzaniem tych produktów, pod warunkiem, że nie są już wykorzystywane do wytwarzania produktów objętych WOR cukru i że są przeznaczone do innej produkcji lub innego zastosowania fabryki zgodnie z planem restrukturyzacji.

- 62 Po trzecie, wyboru między całkowitym demontażem a demontażem częściowym powinno dokonać przedsiębiorstwo cukrowe przy okazji wniosku o pomoc restrukturyzacyjną.
- 63 Z art. 4 ust. 2 lit. a), c), d) i e) oraz z art. 4 ust. 3 lit. c) i h) rozporządzenia nr 320/2006, jak również z art. 9 ust. 2 lit. a) i c) rozporządzenia nr 968/2006 bowiem wynika, że wniosek o pomoc restrukturyzacyjną powinien w szczególności zawierać zobowiązanie, po pierwsze, do zrzeczenia się omawianych kwot i, po drugie, do całkowitego albo częściowego demontażu urządzeń produkcyjnych w terminie wyznaczonym przez dane państwo członkowskie, jak również plan restrukturyzacji obejmujący między innymi pełny opis techniczny danych urządzeń produkcyjnych, streszczenie środków i działań oraz ocenę kosztów tych środków i działań, plan finansowy, jak również kalendarz realizacji różnych zakładanych środków.
- 64 Zgodnie z przepisami, o których mowa w pkt 63 powyżej, zatem nie później niż w dniu złożenia wniosku o przyznanie pomocy restrukturyzacyjnej na całkowity lub częściowy demontaż, beneficjent pomocy musi mieć określone wszystkie zakłady produkcyjne, w odniesieniu do których zobowiązuje się do demontażu zgodnie z planem restrukturyzacji. Jeśli chodzi o silosy, oznacza to, że natychmiast po złożeniu wniosku o pomoc należy określić, czy stanowią one urządzenia produkcyjne, których demontaż musi zostać przewidziany w planie restrukturyzacji, gdy wnioskuje się o przyznanie pomocy restrukturyzacyjnej na całkowity demontaż albo czy są one objęte wyjątkami ustanowionymi przez Trybunał.
- 65 Jakakolwiek odmienna interpretacja pozbawiłaby wymogi ustanowione w art. 4 rozporządzenia nr 320/2006 i art. 9 rozporządzenia nr 968/2006 swojej treści, a ponadto pomijałaby dokonane przez sporne rozporządzenie rozróżnienia między częściowym a całkowitym demontażem.
- 66 Z jednej strony, jeżeli w dniu złożenia wniosku o pomoc restrukturyzacyjną przedsiębiorstwa cukrownicze nie miałyby wiedzy odnośnie do tego, czy silosy znajdujące się w ich zakładach produkcyjnych stanowią urządzenia produkcyjne, to zostałyby one wymienione w planie restrukturyzacji jako urządzenia produkcyjne do demontażu, co stanowiło naruszenie art. 4 ust. 3 lit. c) rozporządzenia nr 320/2006.
- 67 Ponadto zobowiązanie demontażu wszystkich urządzeń produkcyjnych, które należy załączyć do wniosku o przyznanie pomocy restrukturyzacyjnej na całkowity demontaż (zob. pkt 63 powyżej), byłoby hipotetycznie dotknięte uchybieniem, ponieważ nie dotyczyłoby wszystkich urządzeń produkcyjnych istniejących w dniu, w którym zobowiązanie zostało zaciągnięte.
- 68 Z drugiej strony, o ile kwalifikacja silosów jako urządzeń produkcyjnych podlegałaby ocenie na końcu procesu restrukturyzacji, o tyle pozwoliłoby to w wypadku zarówno całkowitego, jak i częściowego demontażu na zachowanie silosów, które w momencie złożenia wniosku o przyznanie pomocy stanowiłyby urządzenia produkcyjne, na tej podstawie, że po restrukturyzacji nie byłyby już wykorzystywane jako urządzenia do produkcji cukru. W związku z tym możliwość zachowania części urządzeń produkcyjnych nie byłaby już charakterystyczna dla częściowego demontażu, ale obejmowałaby również całkowity demontaż, podczas gdy w tym drugim przypadku podmioty otrzymują kwotę pomocy restrukturyzacyjnej o 25% wyższą niż kwota przyznana na częściowy demontaż z uwagi na wysokie koszty, jak wynika z art. 3 ust. 5 lit. a) i b) rozporządzenia nr 320/2006 i motywu 4 rozporządzenia nr 968/2006.
- 69 W świetle powyższych rozważań, jeżeli silos stanowi urządzenie produkcyjne w dniu złożenia wniosku o przyznanie pomocy restrukturyzacyjnej na całkowity demontaż, należy go wymienić w tym wniosku i zdemontować zgodnie z planem restrukturyzacji, w przeciwnym razie warunki przyznania takiej pomocy nie zostałyby spełnione.

- 70 Komisja zatem – wbrew twierdzeniom Węgier, Republiki Francuskiej i Republiki Włoskiej – nie popełniła błędu, stwierdzając, że oceny kwalifikacji silosów należy dokonać w momencie złożenia wniosku o przyznanie pomocy restrukturyzacyjnej.
- 71 Powyższego wniosku nie podważają argumenty przedstawione przez Węgry, Republikę Francuską i Republikę Włoską.
- 72 Po pierwsze, Węgry zasadniczo utrzymują, że kryterium ustanowione przez Komisję jest sprzeczne z systematyką systemu restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego. Zgodnie z tą systematyką determinujący dla realizacji celu nierozzerwalnie związany z pomocą restrukturyzacyjną sprowadza się do tego, że na koniec procesu restrukturyzacji nie istnieją już urządzenia produkcyjne, które mogą zostać wykorzystane do produkcji cukru.
- 73 W tym względzie z pkt 56, 57 i 68 powyżej wynika, że dla osiągnięcia celu polegającego na zredukowaniu nierentownej zdolności produkcyjnej cukru w Unii i wprowadzonego przez przedmiotowe przepisy, prawodawca Unii przewidział dwa różne systemy restrukturyzacji w zależności od rodzaju przeprowadzonego demontażu, co prowadzi do różnej kwoty pomocy restrukturyzacyjnej. Ponadto – jak stwierdzono w pkt 62–64 powyżej – wybór między częściowym demontażem a całkowitym demontażem oznacza, że przedsiębiorstwo ubiegające się o pomoc restrukturyzacyjną określa, od momentu złożenia wniosku o pomoc, wszystkie urządzenia produkcyjne znajdujące się w danym zakładzie, które zobowiązują się całkowicie lub częściowo zniszczyć najpóźniej na koniec procesu restrukturyzacji.
- 74 W świetle powyższego kryterium ustanowione przez Komisję jest zgodne z systemem wprowadzonym przez prawodawcę Unii i nie jest sprzeczne z systemem restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego.
- 75 W związku z powyższym argument Węgier należy oddalić.
- 76 Po drugie, Republika Francuska uważa, że z obowiązku – przewidzianego w art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 320/2006 – włączenia do wniosków o przyznanie pomocy zobowiązania do demontażu urządzeń produkcyjnych w terminie wyznaczonym przez państwo członkowskie, Komisja nie może wywnioskować, że datą, od której należy dokonać oceny wykorzystywania silosów, jest moment złożenia wniosku o przyznanie pomocy. W jej opinii przepis ten nie dotyczy warunków przyznania pomocy restrukturyzacyjnej, lecz jedynie treści wniosków o przyznanie pomocy restrukturyzacyjnej oraz terminu, w którym należy je złożyć.
- 77 Z art. 9 rozporządzenia nr 968/2006 wyraźnie wynika, że przesłanki określone w art. 4 rozporządzenia nr 320/2006 dotyczą dopuszczalności wniosków o pomoc restrukturyzacyjną. Ponadto należy stwierdzić, że wspomniane przesłanki dopuszczalności różnią się od materialnych przesłanek przyznania pomocy restrukturyzacyjnej na całkowity demontaż z art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 320/2006, które obejmują, po pierwsze, zrzeczenie się kwoty przyznanej co najmniej jednemu zakładowi beneficjenta pomocy oraz, po drugie, całkowity demontaż urządzeń produkcyjnych i zamknięcie danych zakładów (zob. pkt 57 powyżej).
- 78 Niemniej jednak, jeśli wniosek o przyznanie pomocy restrukturyzacyjnej w celu całkowitego demontażu nie określa wszystkich urządzeń produkcyjnych, które mają zostać zdemontowane zgodnie z planem restrukturyzacji, to podważyć można nie tylko dopuszczalność tego wniosku, lecz także prawo przedsiębiorstwa występującego z wnioskiem do otrzymania takiej pomocy. Jeżeli bowiem urządzenie lub budynek nie zostały wymienione w planie restrukturyzacji jako urządzenie produkcyjne, jego demontaż nie będzie przewidziany w planie restrukturyzacji, a tym samym ogólna przesłanka demontażu, o której mowa w art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 320/2006 nie zostanie spełniona.

- 79 W każdym razie, jeśli przyjąć argumenty Republiki Francuskiej, oznaczałoby to, że dokonywana przez państwo członkowskie kontrola wniosków o przyznanie pomocy restrukturyzacyjnej dotyczyłaby jedynie przestrzegania przesłanek dopuszczalności tych wniosków, czego nie można przyjąć, ponieważ na podstawie art. 5 ust. 2 rozporządzenia nr 320/2006 decyzję o przyznaniu pomocy restrukturyzacyjnej w przypadku całkowitego demontażu podejmuje państwo członkowskie w następstwie tej pierwszej kontroli. W tym względzie art. 5 ust. 2 rozporządzenia nr 320/2006 uściśla, że przed przyznaniem pomocy restrukturyzacyjnej państwo członkowskie musi przeprowadzić „gruntowne sprawdzenie” treści wniosku o pomoc oraz planu restrukturyzacji, a także zgodności środków i działań opisanych w planie restrukturyzacji z prawem Unii i z odpowiednimi przepisami krajowymi. A zatem państwo członkowskie przy okazji rozpatrywania wniosku o przyznanie pomocy restrukturyzacyjnej na całkowity demontaż nie może ograniczyć się jedynie do zwykłego formalnego sprawdzenia ograniczonego do stwierdzenia wystąpienia różnych dowodów, które powinny być zawarte z jednej strony we wniosku o przyznanie pomocy, z drugiej zaś – w planie restrukturyzacji, ale musi również sprawdzić czy te dowody pozwalają na wniosek, przynajmniej *prima facie*, że warunki przyznania pomocy restrukturyzacyjnej w celu pełnego demontażu zostały spełnione, a więc po restrukturyzacji nie będzie już żadnych urządzeń produkcyjnych na zdemontowanym obiekcie.
- 80 Ponadto z lektury art. 25 i 26 rozporządzenia nr 968/2006 wynika, że kontrole przeprowadzone po zakończeniu procesu restrukturyzacji na podstawie art. 25 tego rozporządzenia mają na celu sprawdzenie prawidłowości wdrożenia planu restrukturyzacji, a nie zgodności z merytorycznymi warunkami przyznania pomocy restrukturyzacyjnej, ponieważ były one poddane weryfikacji *ex ante*, czyli przed przyznaniem pomocy.
- 81 W związku z powyższym należy oddalić argument Republiki Francuskiej.
- 82 Po trzecie, Węgry zasadniczo podnoszą, że kryterium ustanowione przez Komisję pozbawiałoby skuteczności art. 4 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 968/2006, ponieważ uniemożliwiłoby zachowanie silosów przeznaczonych do przechowania cukru przeznaczonego do pakowania, jeśli wcześniej były one wykorzystywane przez beneficjenta pomocy do przechowywania własnej produkcji.
- 83 Z jednej strony – jak wskazano w pkt 59 i 60 powyżej – z art. 4 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 968/2006 w związku z art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 320/2006 i motywem 4 rozporządzenia nr 968/2006 wynika, że w przypadku całkowitego demontażu wszystkie urządzenia inne niż te niezbędne do produkcji cukru, izogłukozy lub syropu inulinowego lub które są bezpośrednio związane z produkcją takich produktów, takich jak np. urządzenia pakujące, mogą być wyjątkowo zachowane, pod warunkiem że są one używane i nie są przeznaczone do demontażu i usunięcia ze względu na ochronę środowiska.
- 84 Z drugiej strony należy przypomnieć, że w wyroku z dnia 14 listopada 2013 r., SFIR i in. (od C-187/12 do C-189/12, EU:C:2013:737), Trybunał orzekł, iż silos przeznaczony do przechowywania cukru beneficjenta pomocy należy uznać za urządzenie produkcyjne bezpośrednio związane z produkcją cukru w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 968/2006 (wyrok z dnia 14 listopada 2013 r., SFIR i in., od C-187/12 do C-189/12, EU:C:2013:737, pkt 26, 31) i że nie zalicza się zatem do pozostałych urządzeń, w szczególności takich jak urządzenia do pakowania, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 968/2006, których zachowanie może zostać dopuszczone w wypadku całkowitego demontażu, pod warunkiem że są one używane i nie są przeznaczone do demontażu i usunięcia ze względu na ochronę środowiska.
- 85 Tak więc – wbrew twierdzeniom Węgier – art. 4 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 968/2006 nie może zezwalać na zachowanie silosu, który był wykorzystywany do przechowywania produkcji beneficjenta pomocy, ponieważ takie zachowanie może mieć miejsce jedynie w przypadku częściowego demontażu i pod warunkiem, że po restrukturyzacji dany silos nie będzie już wykorzystywany do wytwarzania produktów objętych WOR cukru.

- 86 W świetle powyższych rozważań należy odrzucić argument Węgier, a także ten, rozwinięty w odpowiedzi na pytanie na piśmie Sądu, w myśl którego motyw 4 rozporządzenia nr 968/2006 wyróżnia w ramach urządzeń produkcyjnych podgrupę urządzeń „niestanowiących części linii produkcyjnej”, która obejmowałaby silosy do przechowywania cukru i których zachowanie byłoby dozwolone niezależnie od całkowitego lub częściowego charakteru demontażu.
- 87 Po czwarte, Węgry, popierane przez Republikę Francuską, twierdzą w istocie, że kryterium ustanowione przez Komisję nie wynika z wyroku z dnia 14 listopada 2013 r., SFIR i in. (od C-187/12 do C-189/12, EU:C:2013:737), i również nie wynika z rozumowania przyjętego przez Trybunał w tym wyroku.
- 88 Na wstępie należy zauważyć, że w wyroku z dnia 14 listopada 2013 r., SFIR i in. (od C-187/12 do C-189/12, EU:C:2013:737), Trybunał nie zajął stanowiska odnośnie do kwestii, kiedy należało było dokonać oceny, czy silosy stanowiły urządzenia produkcyjne objęte obowiązkiem demontażu. W tej sprawie Trybunał ograniczył się bowiem jedynie do odpowiedzi na pytania zadane przez Consiglio di Stato (radę stanu, Włochy), które dotyczyły z jednej strony kryteriów pozwalających na ustalenie, czy silosy stanowią urządzenia produkcyjne i, z drugiej strony, ważności art. 3 i 4 rozporządzenia nr 320/2006 i art. 4 rozporządzenia nr 968/2006 w świetle wyższych norm i zasad prawa pierwotnego Unii.
- 89 W związku z tym fakt, że w wyroku z dnia 14 listopada 2013 r., SFIR i in. (od C-187/12 do C-189/12, EU:C:2013:737), Trybunał nie rozstrzygnął kwestii momentu, w którym należy dokonać oceny wykorzystania silosów, nie może wpłynąć na legalność kryterium ustanowionego przez Komisję, przypominając w tym względzie, że kryterium to wynika w sposób dorozumiany, lecz nieuchronny z łącznej analizy art. 3 ust. 1, 3, 4 i 5 rozporządzenia nr 320/2006, art. 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 320/2006, art. 5 ust. 2 i 3 tego rozporządzenia, art. 4 rozporządzenia nr 968/2006 i art. 9 ust. 2 i 3 tego ostatniego rozporządzenia (zob. pkt 57–68).
- 90 W związku z powyższym należy oddalić argument Węgier i Republiki Francuskiej.
- 91 Po piąte, Republika Włoska zasadniczo podnosi, że kryterium ustanowione przez Komisję narusza cel zachowania zatrudnienia, którego dotyczy przedmiotowe rozporządzenie, ponieważ prowadzi do zniszczenia silosów, które, przed złożeniem wniosku o pomoc restrukturyzacyjną, były również legalnie wykorzystywane do pakowania jednostkowego lub pakowania zbiorczego cukru wyprodukowanego na miejscu, a tym samym do likwidacji miejsc pracy.
- 92 W tym względzie należy podkreślić, że szereg przepisów rozporządzeń nr 320/2006 i nr 968/2006 potwierdza znaczenie, jakie prawodawca Unii nadał sytuacji związanej z zatrudnieniem w regionach objętych restrukturyzacją przemysłu cukrowniczego. Przykładowo z art. 3 ust. 3 lit. c) i art. 3 ust. 4 lit. c) rozporządzenia nr 320/2006 wynika, że całkowity demontaż i częściowy demontaż produkcji wymagają przyjęcia środków mających na celu ułatwienie przekwalifikowania pracowników. Ponadto w przypadku częściowego demontażu art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 968/2006 w związku z art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 320/2006 upoważnia do zachowania urządzeń produkcyjnych w celu ponownego zastosowania ich do wytwarzania produktów innych niż te objęte WOR cukru (zob. pkt 61 powyżej), umożliwiając w ten sposób utrzymanie miejsc pracy w byłych zakładach produkujących cukier. Podobnie art. 4 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 968/2006 w związku z motywem 4 tego samego rozporządzenia upoważnia, w przypadku całkowitego demontażu, do utrzymania urządzeń innych niż te wymagane dla produkcji cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego lub które są bezpośrednio związane z produkcją tych produktów, jak np. urządzenia do pakowania, które są używane i które nie są przeznaczone do demontażu i usunięcia ze względu na ochronę środowiska (zob. pkt 60 powyżej).

- 93 W związku z tym cel ochrony zatrudnienia i działalności zainteresowanych przedsiębiorstw, których dotyczy restrukturyzacja, należy oceniać łącznie z głównym celem realizowanym przez przedmiotowe rozporządzenie, tj. zmniejszeniem nierentownej zdolności produkcyjnej cukru w Unii zgodnie z motywami 1 i 5 rozporządzenia nr 320/2006 (zob. pkt 54 powyżej).
- 94 Ponadto względy społeczne, na które powołuje się Republika Włoska, nie mogą uzasadniać proponowanej przez nią wykładni przedmiotowych przepisów, która podważa zasadnicze rozróżnienie, jakie prawodawca Unii zamierzał ustanowić między częściowym a całkowitym demontażem (zob. pkt 56, 57 i 68 powyżej) i tym samym jest niezgodna z tymi przepisami.
- 95 W związku z powyższym należy oddalić argument Republiki Włoskiej.
- 96 Po szóste, Węgry, wspierane przez Republikę Francuską, podnoszą, że kryterium Komisji nie uwzględnia sezonowego charakteru produkcji cukru i kwestionuje praktyczne zastosowanie wyjątków ustanowionych przez Trybunał. W związku z tym przypominają one, że wnioski o pomoc restrukturyzacyjną należało składać do państwa członkowskiego najpóźniej do dnia 31 stycznia poprzedzającego rok gospodarczy, w którym kwoty miały zostać uwolnione zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 320/2006. Tymczasem, skoro data ta mieściła się w sezonowym cyklu produkcji cukru, to było bardzo prawdopodobne, że silosy w tym momencie były używane do produkcji cukru w ramach kwot wnioskodawcy pomocy restrukturyzacyjnej przy uwzględnieniu ich cech charakterystycznych funkcjonowania i wykorzystywania. Zatem Węgry utrzymują, że dla możliwości skorzystania z pomocy restrukturyzacyjnej na całkowity demontaż przy jednoczesnym zachowaniu silosów do wykorzystania ich w przyszłości, w celu magazynowania cukru produkowanego gdzie indziej, przedsiębiorstwa powinny przechowywać w silosach cukier wyprodukowany w innym miejscu, i to już w ramach kampanii poprzedzającej zwolnienie z kwoty lub wyłączyć z użycia silosy, w danym wypadku zakończyć produkcję własnego cukru jeszcze przed zrzeczeniem się kwoty produkcyjnej. Republika Francuska dodaje w tym względzie, że rzadko zdarza się, aby przedsiębiorstwo posiadało w tym samym miejscu urządzenie do produkcji cukru w ramach swojej kwoty i silosy, które są wykorzystywane do przechowywania, pakowania jednostkowego lub pakowania zbiorczego cukru w ramach kwoty przez innych producentów.
- 97 Z jednej strony okoliczność, że warunki określone przez zastrzeżenia Trybunału są trudne do spełnienia w momencie złożenia wniosku o przyznanie pomocy restrukturyzacyjnej, nie oznacza, że przesłanki te nie mogą zostać spełnione. Komisja ponadto przedłożyła wyrok nr 2966 z dnia 15 czerwca 2015 r. Consiglio di Stato (rady stanu), z którego wynika, że na trzy silosy istniejące w dniu złożenia wniosku o przyznanie pomocy restrukturyzacyjnej w celu całkowitego demontażu jeden silos wykorzystywano do przechowywania cukru wyprodukowanego w zakładzie produkcji przedsiębiorstwa będącego beneficjentem pomocy, podczas gdy pozostałe dwa silosy służyły do przechowywania i pakowania cukru wyprodukowanego przez innych producentów.
- 98 Z drugiej strony – jak słusznie podkreśla Komisja – utrzymanie silosów, które nie stanowią urządzeń produkcyjnych, jest wyjątkiem od zasady, o której przypomniał Trybunał w pkt 30 wyroku z dnia 14 listopada 2013 r., SFIR i in. (od C-187/12 do C-189/12, EU:C:2013:737), zgodnie z którą dany kompleks przemysłowy musi zostać w całości wyłączony z użycia w celu przyznania pomocy restrukturyzacyjnej dla całkowitego demontażu. Dlatego fakt, że ocena wykorzystania silosów w dniu złożenia wniosku o pomoc restrukturyzacyjną rzadko prowadzi do wykluczenia ich kwalifikacji jako urządzeń produkcyjnych, jest jedynie konsekwencją okoliczności, że możliwość powstrzymania się od demontażu lub nawet dalszego używania w przyszłości urządzeń innych niż te służące do produkcji, przy zachowaniu prawa do pomocy restrukturyzacyjnej w celu całkowitego demontażu, stanowi wyjątek od zasady przypomnianej przez Trybunał, który należy interpretować w sposób ścisły (zob. podobnie wyrok z dnia 14 listopada 2013 r., SFIR i in., od C-187/12 do C-189/12, EU:C:2013:737, pkt 30).
- 99 W związku z tym należy oddalić argumenty Węgier i Republiki Francuskiej.

- 100 Po siódme, Węgry, popierane przez Republikę Włoską, twierdzą, że argument Komisji, zgodnie z którym niewłaściwe byłoby uwzględnienie użycia silosów po zakończeniu procesu restrukturyzacji, ponieważ hipotetycznie w tym momencie restrukturyzacja byłaby zakończona, a zatem produkcja cukru w ramach kwoty, z której zrezygnowano nie istniałaby, jest nielogiczny: zasadniczo zakłada on bowiem, że cel restrukturyzacji został osiągnięty, zanim ona się rozpoczęła.
- 101 Jak wyjaśniono w pkt 57–68 powyżej, celem weryfikacji wykorzystania silosów w dniu złożenia wniosku o przyznanie pomocy restrukturyzacyjnej jest ustalenie, czy stanowią one urządzenia związane z produkcją, które podlegają obowiązkowemu demontażowi w celu przyznania pomocy restrukturyzacyjnej dla całkowitego demontażu lub instalacji niezwiązanych z produkcją cukru, w odniesieniu do których beneficjent pomocy ma wybór między zachowaniem ich a demontażem. Wbrew twierdzeniom Węgier weryfikacja wykorzystania silosów w dniu złożenia wniosku o pomoc nie zakłada w żaden sposób, że cel restrukturyzacji został już osiągnięty i że silosy zostały już zdemontowane przed tą datą. Ponadto zgodnie z art. 6 rozporządzenia nr 968/2006 termin przeprowadzenia demontażu urządzeń produkcyjnych upłynął najpóźniej w dniu 31 marca 2012 r. W związku z tym, jeżeli silos stanowiłyby urządzenie do produkcji cukru w dniu złożenia wniosku o pomoc, wymóg jego rzeczywistego demontażu nie istniałby od razu, lecz mogłoby to nastąpić w terminie późniejszym, ale najpóźniej w dniu 31 marca 2012 r.
- 102 W każdym razie z pkt 57–60 powyżej wynika, że po zakończeniu restrukturyzacji nie może pozostać żadne urządzenie produkcyjne na terenie zakładu objętego całkowitym demontażem, w tym silosy, które zostały przeznaczone do magazynowania cukru wyprodukowanego przez beneficjenta pomocy, z wyjątkiem przypadku, gdy plan restrukturyzacji nie został prawidłowo wdrożony, co jednak naraża beneficjenta na zwrot pomocy zgodnie z art. 26 rozporządzenia nr 968/2006 oraz na kary przewidziane w art. 27 tego rozporządzenia.
- 103 W związku z powyższym argument Węgier należy oddalić.
- 104 Mając na uwadze rozważania przedstawione w pkt 101 i 102 powyżej, należy także odrzucić argument Republiki Francuskiej, zgodnie z którym nie jest również pewne, że pod koniec restrukturyzacji utrzymywane silosy muszą nieuchronnie podlegać zakresowi wyjątków ustanowionych przez Trybunał.
- 105 Po ósme, Węgry zasadniczo utrzymują, że kryterium ustanowione przez Komisję byłoby sprzeczne ze swobodnym uznaniem przy ustanawianiu i wdrażaniu planów restrukturyzacji dostępnych dla przedsiębiorstw cukrowniczych zgodnie z obowiązującymi przepisami, a w szczególności zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 968/2006. Republika Francuska ze swej strony twierdzi, że z możliwości zmiany planu restrukturyzacji przewidzianego w art. 11 rozporządzenia nr 968/2006 wynika, że dokładne wykorzystanie pozostawionych silosów może zmieniać się w trakcie procesu demontażu. W opinii tego państwa zmieniający się charakter procesu demontażu wyklucza ocenę wykorzystania silosów w dniu złożenia wniosku o przyznanie pomocy.
- 106 Z jednej strony dostępny dla beneficjentów pomocy zakres swobody przy opracowywaniu planu restrukturyzacji i uprawnienie do zmiany tego planu zgodnie z art. 11 rozporządzenia nr 968/2006, nie mogą naruszać rozporządzenia nr 320/2006 oraz rozporządzenia nr 968/2006, a w szczególności określonego w art. 3 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia nr 320/2006 podstawowego obowiązku demontażu urządzeń produkcyjnych, który w przypadku całkowitego demontażu oznacza zniszczenie każdego urządzenia produkcyjnego istniejącego w dniu złożenia wniosku o przyznanie pomocy.
- 107 Z drugiej strony argumenty Węgier i Republiki Francuskiej nie uwzględniają rozróżnienia między całkowitym demontażem a częściowym demontażem, które jednak jest ściśle związane z rozpatrywanymi przepisami (zob. pkt 56, 57, 68 powyżej). Tymczasem możliwość zachowania urządzeń produkcyjnych, w tym silosów, może mieć miejsce wyłącznie w wypadku częściowego demontażu i przy niższej pomocy niż ta, którą by uzyskano, w przypadku gdyby wszystkie urządzenia produkcyjne zostały zdemontowane.

- 108 W związku z tym należy oddalić argumenty Węgier i Republiki Francuskiej.
- 109 Po dziewiąte, Republika Francuska zasadniczo utrzymuje, że z użytej w art. 3 ust. 4 lit. b) rozporządzenia nr 320/2006 w wersji francuskiej formy czasu przyszłego trybu oznajmującego w wyrażeniu „urządzeń produkcyjnych, które nie będą wykorzystywane” wynika, że oceny warunków wykorzystywania urządzeń utrzymanych w zakładzie produkcyjnym nie można by dokonywać w momencie składania wniosku o pomoc restrukturyzacyjną.
- 110 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 3 ust. 4 lit. b) rozporządzenia nr 320/2006 w przypadku częściowego demontażu dozwolone jest utrzymanie części urządzeń produkcyjnych i demontaż tych, które, hipotetycznie nie będą już wykorzystywane przez beneficjenta pomocy po zakończeniu restrukturyzacji. Ponadto art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 968/2006 stanowi w tym względzie, że wymóg demontażu dotyczy wszystkich urządzeń, „[...] które nie służą do innej produkcji lub innego zastosowania fabryki zgodnie z planem restrukturyzacji”.
- 111 Z analizy łącznej przepisów, o których mowa w pkt 110 powyżej, wynika, że beneficjent pomocy restrukturyzacyjnej w celu częściowego demontażu musi wiedzieć, od momentu złożenia wniosku o przyznanie pomocy restrukturyzacyjnej, jakich urządzeń produkcyjnych nie zamierza już używać i umieścić wzmiankę o nich w planie restrukturyzacji.
- 112 W tym kontekście użycie w art. 3 ust. 4 lit. b) rozporządzenia nr 320/2006 w wersji francuskiej czasu przyszłego trybu oznajmującego nie może stać na przeszkodzie kryterium ustanowionemu przez Komisję.
- 113 W związku z powyższym należy zatem odrzucić argument Republiki Francuskiej.
- 114 Po dziesiąte i na koniec, Węgry utrzymują, że wyrok z dnia 14 listopada 2013 r., SFIR i in. (od C-187/12 do C-189/12, EU:C:2013:737), pozwalał na dalsze utrzymanie niepewności odnośnie do możliwości magazynowania w silosie cukru wyprodukowanego przez beneficjenta pomocy w ramach kwoty innej niż ta, której się zrzeczono, bez zakwalifikowania silosu jako urządzenie produkcyjne. W tym względzie państwo to podnosi zasadniczo, że wnioski Trybunału opisane w pkt 32 i 40 wyroku z dnia 14 listopada 2013 r., SFIR i in. (od C-187/12 do C-189/12, EU:C:2013:737), są niespójne między sobą z zastrzeżeniem jednak, że silosy mogą być wykorzystane do produkcji wyrobów wchodzących w zakres WOR cukru, np. w ten sposób, że są przeznaczone do przechowywania cukru wytworzonego w innym zakładzie produkcyjnym przez beneficjenta pomocy i w ramach innej kwoty.
- 115 Z jednej strony wnioski Trybunału opisane w pkt 32 i 40 wyroku z dnia 14 listopada 2013 r., SFIR i in. (od C-187/12 do C-189/12, EU:C:2013:737), są całkowicie spójne. W pkt 32 tego wyroku Trybunał rozważa przypadek, w którym silosy nie stanowią urządzeń produkcyjnych, tak że są one przeznaczone wyłącznie do magazynowania cukru wyprodukowanego w oparciu o kwoty przez innych producentów lub zakupionego od tych ostatnich. Natomiast w pkt 40 tego wyroku Trybunał wskazuje przypadek, gdzie silos, który w momencie składania wniosku o przyznanie pomocy stanowi urządzenie produkcyjne, w dalszym ciągu jest wykorzystywany do przechowywania cukru wytwarzanego przez beneficjenta pomocy w innych należących do niego zakładach produkcyjnych na podstawie innej kwoty. W tym względzie Trybunał wskazał, że producent nie ma „zwykle prawa do uzyskania pomocy restrukturyzacyjnej” ze względu na przewidziany w art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 320/2006 zakaz wykorzystywania, w przypadku częściowego demontażu, niezdemontowanych instalacji produkcyjnych do wytwarzania produktów objętych WOR w sektorze cukru.
- 116 Z drugiej strony kwestia, czy pojęcie „urządzeń produkcyjnych” obejmuje silosy przeznaczone do magazynowania cukru wyprodukowanego przez beneficjenta pomocy w innych zakładach produkcyjnych na podstawie innych kwot produkcji, nie ma żadnego wpływu na określenie momentu, w którym należy dokonać oceny wykorzystania silosu.

117 W związku z powyższym argument Węgier należy oddalić.

118 Ponieważ żaden z argumentów przedstawionych przez Węgry, Republikę Francuską i Republikę Włoską nie jest zasadny, zarzut pierwszy należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu wytycznych określonych w dokumencie VI/5330/97 oraz zasady lojalnej współpracy

119 Zarzut drugi podniesiony przez Węgry dzieli się zasadniczo na dwie części, z których pierwsza jest oparta na naruszeniu wytycznych określonych w dokumencie VI/5330/97, a druga dotyczy naruszenia zasady lojalnej współpracy.

120 Na wstępie należy uściślić, że w ramach części pierwszej zarzutu drugiego Węgry zasadniczo podnoszą, że wobec trudności interpretacyjnych, jakie pojawiły się w związku z przedmiotowymi przepisami, Komisja powinna była powstrzymać się od zastosowania korekty finansowej lub zastosować niższą stawkę korekty zgodnie z dokumentem VI/5330/97. Natomiast w ramach części drugiej strona skarżąca zarzuca Komisji, że w trakcie wdrażania programu restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego Komisja jej nie przekazała swojej interpretacji przedmiotowego ustawodawstwa, w szczególności w odniesieniu do obowiązku demontażu silosów w celu uzyskania pomocy restrukturyzacyjnej na całkowity demontaż, naruszając w ten sposób zasadę lojalnej współpracy.

W przedmiocie części pierwszej, opartej na naruszeniu wytycznych określonych w dokumencie VI/5330/97

121 Węgry, popierane przez Republikę Francuską, zarzucają Komisji naruszenie wytycznych określonych w dokumencie VI/5330/97 z uwagi na to, że zasadniczo, biorąc pod uwagę z jednej strony trudności z interpretacją rozporządzenia nr 320/2006 i nr 968/2006 w kwestii traktowania, jakie należy przyjąć w odniesieniu do silosów w przypadku całkowitego demontażu zakładu produkcyjnego, jak również z interpretacją orzeczenia z dnia 14 listopada 2013 r., SFIR i in. (od C-187/12 do C-189/12, EU:C:2013:737) oraz, z drugiej strony, brak w odpowiednim czasie ze strony Komisji informacji dotyczącej jej wykładni przepisów analizowanych w niniejszej sprawie, powinna była obniżyć kwotę korekty finansowej dotyczącej restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego, a nawet powstrzymać się od jakiegokolwiek korekty finansowej zgodnie z wytycznymi określonymi w dokumencie VI/5330/97.

122 Komisja kwestionuje argumenty Węgier.

123 Zgodnie z załącznikiem 2 do dokumentu VI/5330/97, zatytułowanym „Skutki finansowe uchybień w ramach kontroli przeprowadzonych przez państwa członkowskie dla celów rozliczenia rachunków sekcji [Gwarancji] EFOGR”, korekty finansowe należy zastosować w wypadku gdy Komisja ustali, że państwa członkowskie nie przeprowadziły kontroli wymaganych w szczególności przez obowiązujące przepisy lub w każdym razie o zasadniczym znaczeniu w celu zagwarantowania zgodnego z prawem wydawania środków na podstawie sekcji Gwarancji EFOGR.

124 W załączniku 2 do dokumentu VI/5330/97 pod tytułem „Skrajne przypadki” (zwanym dalej „skrajnym przypadkiem przewidzianym w załączniku 2 do dokumentu VI/5330/97”), w akapicie drugim postanowiono, co następuje:

„Jeżeli uchybienia wynikają z trudności w interpretacji dokumentów Unii, z wyjątkiem przypadków, kiedy można racjonalnie przyjąć, że państwo członkowskie przewycięży trudności z pomocą Komisji, oraz jeżeli władze krajowe podjęły działania niezbędne do naprawienia uchybień bezzwłocznie po ich ujawnieniu, powyższe czynniki równoważące mogą zostać uwzględnione i spowodować zastosowanie niższej stopy korekty lub odstąpienie od niej”.

- 125 Na wstępie należy przypomnieć, że przedmiotowa instytucja – w niniejszej sprawie Komisja – przyjmując w celu wywołania skutków zewnętrznych zasady postępowania administracyjnego, takie jak wytyczne będące przedmiotem dokumentu VI/5330/97, oraz ogłaszając w drodze ich opublikowania lub przekazania państwom członkowskim – jak to ma miejsce w niniejszej sprawie – że odtąd będzie je stosowała w danych przypadkach, sama wyznacza sobie granice uznania i nie może odejść od tych norm bez narażania się, w odpowiednim przypadku, na sankcję z tytułu naruszenia ogólnych zasad prawa takich jak zasada równego traktowania, bezpieczeństwa prawa lub zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań. Nie można zatem wykluczyć, że w określonych okolicznościach i zależnie od ich treści takie zasady działania o charakterze generalnym mogą wywoływać skutki prawne i że w szczególności administracja nie może od nich odstąpić w konkretnym przypadku bez uzasadnienia zgodnego z zasadami ogólnymi prawa, takimi jak zasada równego traktowania czy zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań, pod warunkiem że nie jest to sprzeczne z nadrzędnymi normami prawa Unii [zob. podobnie wyroki: z dnia 9 września 2011 r., Grecja/Komisja, T-344/05, niepublikowany, EU:T:2011:440, pkt 192; z dnia 16 września 2013 r., Hiszpania/Komisja, T-3/07, niepublikowany, EU:T:2013:473, pkt 84 i przytoczone tam orzecznictwo; a także z dnia 10 lipca 2014 r., Grecja/Komisja, T-376/12, EU:T:2014:623, pkt 106 (niepublikowany)].
- 126 Ponadto należy zauważyć – tak jak Komisja – że skrajny przypadek przewidziany w załączniku 2 do dokumentu VI/5330/97 jest czynnikiem stanowiącym podstawę dla wyważenia, który nie otwiera w sposób automatyczny prawa jego zastosowania. Zgodnie z brzmieniem dokumentu VI/5330/97 jego stosowanie uzależnione jest bowiem od spełnienia kilku przesłanek, z jednej strony, że uchybienie stwierdzone przez Komisję w trakcie procedury rozliczeniowej wynika z trudności dotyczących wykładni przepisów Unii, z drugiej zaś – że władze krajowe podjęły niezbędne kroki w celu zaradzenia uchybieniu, gdy tylko zostanie to wykryte przez Komisję.
- 127 Jeśli chodzi o pierwszą przesłankę zastosowania skrajnego przypadku, o którym mowa w załączniku 2 do dokumentu VI/5330/97, to przede wszystkim należy zauważyć, że Komisja nie kwestionuje twierdzenia Republiki Francuskiej, według którego dziewięć państw członkowskich napotkało na trudności z interpretacją pojęcia „urządzeń produkcyjnych” i kwestii utrzymania silosów do magazynowania w kontekście całkowitego demontażu zakładu produkcji cukru. Następnie organ pojednawczy w swoim sprawozdaniu z dnia 25 kwietnia 2013 r. wyraźnie przyznał istnienie problemów związanych z interpretacją przedmiotowego rozporządzenia, na które napotkały nie tylko państwa członkowskie, ale również służby Komisji (zob. pkt 27 powyżej). Wreszcie należy stwierdzić, że Trybunał w wyroku z dnia 14 listopada 2013 r., SFIR i in. (od C-187/12 do C-189/12, EU:C:2013:737), orzekł wyłącznie w przedmiocie kwestii, w jakich warunkach silos nie podlega kwalifikacji jako urządzenie produkcyjne objęte obowiązkiem demontażu, lecz nie wypowiedział się ani w przedmiocie momentu, w którym należało dokonać oceny zastosowania silosów, ani w przedmiocie obowiązku demontażu oznaczającego nieuchronnie zniszczenie urządzeń produkcyjnych.
- 128 Mając na uwadze okoliczności przypomniane w pkt 127 powyżej, a także wbrew twierdzeniom Komisji należy stwierdzić, że przedmiotowe przepisy stwarzały trudności interpretacyjne w świetle kwestii zachowania silosów w przypadku całkowitego demontażu.
- 129 Stwierdzenia tego nie może podważyć argument Komisji, zgodnie z którym instytucja ta zawsze dostarczała państwom członkowskim, które o to wystąpiły, całkowicie spójne informacje odnośnie do obowiązku demontażu silosów. W istocie nie tylko argument Komisji jest pozbawiony uzasadnienia, ale w każdym razie jest on błędny, ponieważ w duplice Komisja przyznała, że nigdy nie odpowiedziała na pismo przesłane przez władze węgierskie w listopadzie 2006 r. i otrzymane w dniu 15 grudnia 2006 r., w którym te ostatnie zwróciły się do tej instytucji w szczególności w kwestii utrzymania silosów w przypadku całkowitego demontażu.
- 130 W niniejszej sprawie jest zatem spełniona pierwsza przesłanka zastosowania skrajnego przypadku, o którym mowa w załączniku 2 do dokumentu VI/5330/97.

- 131 Jeśli chodzi o drugą przesłankę zastosowania skrajnego przypadku, o którym mowa w załączniku 2 do dokumentu VI/5330/97, zgodnie z którym państwo członkowskie musi przyjąć środki w celu zaradzenia uchybieniu, gdy tylko zostanie ono ujawnione, to Węgry w swoich pismach zasadniczo utrzymują, że wobec braku pewności co do prawidłowej interpretacji omawianych przepisów nie można było oczekiwać od samego początku podjęcia środków naprawczych.
- 132 W odpowiedzi na pytanie zadane przez Sąd podczas rozprawy Węgry potwierdziły, że nie podjęły środków mających na celu zaradzenie uchybieniu stwierdzonemu przez Komisję w pierwszym komunikacie z dnia 20 lipca 2010 r.
- 133 Tymczasem, aby spełnić drugą przesłankę dla zastosowania skrajnego przypadku, o którym mowa w załączniku 2 do dokumentu VI/5330/97, Węgry niekoniecznie musiały zniszczyć sporne silosy, ale mogły współpracować z Komisją poprzez przyjęcie środków w odniesieniu do beneficjentów pomocy restrukturyzacyjnej w celu zaradzenia uchybieniu lub, przynajmniej, aby zapobiec powiększeniu się szkód wyrządzonych funduszowi w wyniku tego uchybienia, w szczególności poprzez odmowę zwolnienia gwarancji udzielonych przez beneficjentów pomocy restrukturyzacyjnej zgodnie z art. 16 rozporządzenia nr 968/2006, czego nie uczyniła.
- 134 Ponieważ nie została spełniona druga przesłanka zastosowania skrajnego przypadku, o którym mowa w załączniku 2 do dokumentu VI/5330/97, Komisja nie miała obowiązku – wbrew żądaniom Węgier, wspieranym przez Republikę Francuską – powstrzymania się od jakiegokolwiek korekty finansowej lub od obniżenia wysokości jej kwoty.
- 135 W związku z powyższym należy oddalić pierwszą część zarzutu drugiego.

W przedmiocie części drugiej, opartej na naruszeniu zasady lojalnej współpracy

- 136 Węgry, popierane przez Republikę Francuską, podnoszą, że mając na uwadze trudności w interpretacji spornych przepisów, Komisja powinna była, w oparciu o zasadę lojalnej współpracy, jasno przedstawić swoje stanowisko wszystkim państwom członkowskim, w szczególności poprzez odpowiedź na pytania podniesione w fazie rozruchu programu restrukturyzacji i zwrócić ich uwagę na istnienie ewentualnego ryzyka niezgodności utrzymania silosów z obowiązkiem całkowitego demontażu, czego nie uczyniła. Ponadto Węgry zarzucają Komisji, że nie udzieliła ona dotychczas odpowiedzi na pismo skierowane w listopadzie 2006 r. w celu uzyskania informacji, czy silosy objęte były obowiązkiem demontażu.
- 137 Komisja kwestionuje argumenty Węgier. W tym względzie po pierwsze stwierdza ona, że większość państw członkowskich nie napotkała żadnych problemów przy interpretacji przedmiotowego rozporządzenia i że te państwa, które je napotkały i które wystąpiły o wyjaśnienia w tym względzie, zawsze otrzymywały jasną i spójną odpowiedź ze strony tej instytucji. Po drugie, odnośnie do pisma przesłanego jej przez Węgry w listopadzie 2006 r., instytucja ta utrzymuje, że nie otrzymała go właściwa jednostka administracyjna i że nawet jeśli okoliczność nieudzielenia odpowiedzi na pismo, które rzekomo miałyby ona otrzymać, stanowiłaby „niewybaczalne pominięcie”, to Węgry powinny były zachować ostrożność, ponownie wyrażając swoje wątpliwości wobec Komisji.
- 138 Jak stanowi art. 4 ust. 3 TUE, zgodnie z zasadą lojalnej współpracy Unia i państwa członkowskie wzajemnie się szanują i udzielają sobie wzajemnego wsparcia w wykonywaniu zadań wynikających z traktatów.
- 139 Zasada lojalnej współpracy z natury ma wzajemny charakter. Zobowiązuje ona bowiem państwa członkowskie do podjęcia wszystkich środków właściwych w celu zagwarantowania zakresu stosowania i skuteczności prawa Unii i nakłada na instytucje Unii obowiązek wzajemnej lojalnej współpracy

z państwami członkowskimi (wyroki: z dnia 16 października 2003 r., Irlandia/Komisja, C-339/00, EU:C:2003:545, pkt 71, 72; z dnia 6 listopada 2014 r., Grecja/Komisja, T-632/11, niepublikowany, EU:T:2014:934, pkt 34).

- 140 W pierwszej kolejności z orzecznictwa przypomnianego w pkt 139 powyżej wynika, że zgodnie z zasadą lojalnej współpracy to na państwach członkowskich spoczywa obowiązek dopilnowania, aby zostały usunięte wszelkie wątpliwości dotyczące prawidłowego stosowania spornych przepisów, w stosownych przypadkach poprzez kierowanie do Komisji pytania o możliwość przyznania przedsiębiorstwom zamierzającym zachować silosy pomocy restrukturyzacyjnej w przypadku całkowitego demontażu.
- 141 Ponadto Komisja stwierdziła, bez sprzeciwu ze strony Węgier, że spośród 23 państw członkowskich uczestniczących w systemie restrukturyzacji tylko sześć państw członkowskich, w tym Węgry, zadało jej pytania dotyczące silosów. W związku z tym Komisja mogła racjonalnie uznać, że znaczna większość państw członkowskich zrozumiała, iż przedmiotowe rozporządzenie wymagało zniszczenia silosów w celu przyznania pomocy restrukturyzacyjnej w przypadku całkowitego demontażu i że w związku z tym nie było konieczne, aby przekazywała swoją interpretację stosownego rozporządzenia wszystkim państwom członkowskim.
- 142 Dlatego też, wbrew twierdzeniom Węgier i Republiki Francuskiej, Komisja nie mogła być zobowiązana, zgodnie z zasadą lojalnej współpracy, do przekazania swojego stanowiska w sprawie zobowiązania do demontażu silosów wszystkim państwom członkowskim.
- 143 W drugiej kolejności, o ile można żałować, że Komisja nie odpowiedziała na pismo Węgier z listopada 2006 r., o tyle ten brak reakcji, który sama Komisja określa jako „niewybaczalne zaniedbanie”, nie może charakteryzować naruszenia zasady lojalnej współpracy w okolicznościach niniejszej sprawy.
- 144 Zgodnie z zasadą lojalnej współpracy na Węgrzech spoczywał bowiem obowiązek dopilnowania, aby usunąć wszystkie niepewności odnośnie do obowiązku demontażu silosów w celu uzyskania pomocy na całkowitą restrukturyzację w celu demontażu, w razie konieczności poprzez skierowanie ponownie pytań do Komisji albo na piśmie, albo w ramach comiesięcznych posiedzeń właściwego komitetu zarządzającego, czego jeszcze nie uczyniła.
- 145 W każdym razie brak reakcji Komisji w następstwie pisma Węgier z listopada 2006 r. nie może być utożsamiany z oświadczeniem instytucji zatwierdzającej interpretację przedmiotowego rozporządzenia przyjętą przez władze węgierskie. Jedynie wyraźna i jasna odpowiedź Komisji mogła pozwolić władzom węgierskim stwierdzić, że instytucja ta zatwierdziła zatrzymanie przedmiotowych silosów w przypadku całkowitego demontażu (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 14 grudnia 2011 r., Hiszpania/Komisja, T-106/10, niepublikowany, EU:T:2011:740, pkt 69 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 146 W trzeciej kolejności z jednej strony należy stwierdzić, że w pierwszym komunikacie z dnia 20 lipca 2010 r. Komisja wskazała Węgrom, że silosy były bezpośrednio związane z produkcją cukru, a zatem musiały być zdemontowane z zakładów przemysłowych, w odniesieniu do których złożono wnioski o pomoc restrukturyzacyjną na całkowity demontaż.
- 147 Z drugiej strony w pierwszym komunikacie z dnia 20 lipca 2010 r. Komisja wyraźnie przypominała Węgrom, że węgierskie przedsiębiorstwa cukrownicze nie kwalifikują się do pomocy restrukturyzacyjnej w przypadku całkowitego demontażu, jeżeli plany restrukturyzacji nie zostaną całkowicie wdrożone oraz jeżeli budynki związane z działalnością produkcji cukru, a w szczególności silosy, nie zostały zniszczone. W tym względzie Komisja przypominała, że termin zakończenia czynności demontażu, o którym mowa w art. 6 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 968/2006 w jego obecnym brzmieniu, upłynął w dniu 30 września 2011 r.

- 148 Dlatego po otrzymaniu pierwszego komunikatu z dnia 20 lipca 2010 r. Węgry nadal miały okazję, aby uniknąć kwestionowanej korekty poprzez wymaganie od węgierskich przedsiębiorstw produkcji cukru przestrzegania przedmiotowych przepisów, zgodnie z wykładnią Komisji.
- 149 Niemniej jednak, mimo że państwo to odtąd znało stanowisko Komisji w kwestii demontażu silosów, Węgry nie podjęły żadnych środków w celu zastosowania się do niego. Wręcz przeciwnie, jak wynika z pkt 3.2.2 sprawozdania podsumowującego przedstawionego na posiedzeniu Komitetu ds. Funduszy Rolniczych z dnia 18 listopada 2014 r. (zob. pkt 33 powyżej), Węgry nadal stosowały analizowane rozporządzenie według własnej interpretacji jego przepisów, ponieważ dwa dni po odbyciu się dwustronnego spotkania, które miało miejsce między Komisją i Węgrami w dniu 6 grudnia 2010 r. (zob. pkt 22 powyżej), to ostatnie państwo, zgodnie z art. 22 rozporządzenia nr 968/2006, uwolniło dwie ostatnie gwarancje ustanowione przez beneficjentów pomocy restrukturyzacyjnej dla całkowitego demontażu, podczas gdy silosy były nadal obecne na terenie ich dawnych zakładów produkcji cukru.
- 150 Mając na uwadze powyższe rozważania, należy oddalić drugą część zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu przez Komisję zasady lojalnej współpracy.
- 151 Ponieważ żaden z zarzutów podniesionych przez Węgry nie jest zasadny, skargę należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

- 152 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 153 Niemniej jednak zgodnie z art. 135 § 1 tego regulaminu w wyjątkowych przypadkach, jeżeli wymagają tego względy słuszności, Sąd może zdecydować, że strona przegrywająca sprawę pokrywa własne koszty i zostaje obciążona tylko częścią kosztów poniesionych przez stronę przeciwną. Zgodnie z art. 135 § 2 tego samego regulaminu Sąd może obciążyć stronę, nawet jeśli ta wygrała sprawę, częścią lub całością kosztów postępowania, jeżeli jest to uzasadnione jej postępowaniem, również przed wniesieniem skargi.
- 154 Węgry przegrały sprawę. Niemniej jednak w pkt 143 powyżej stwierdzono brak odpowiedzi Komisji na pismo Węgier z listopada 2006 r. W tych okolicznościach Sąd uważa, że właściwe jest, aby Węgry pokryły, poza własnymi kosztami, jedynie połowę kosztów poniesionych przez Komisję i aby Komisja pokryła połowę własnych kosztów.
- 155 Wreszcie, zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania, państwa członkowskie interweniujące w sprawie pokrywają własne koszty.
- 156 W związku z powyższym Republika Francuska i Republika Włoska pokryją własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**
- 2) **Węgry pokrywają własne koszty oraz połowę kosztów poniesionych przez Komisję Europejską.**
- 3) **Komisja pokrywa połowę kosztów własnych.**
- 4) **Republika Francuska i Republika Włoska pokrywają własne koszty.**

Kanninen

Schwarcz

Iliopoulos

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 12 marca 2019 r.

Podpisy

Spis treści

Ramy prawne	2
Rozporządzenie nr 320/2006	2
Rozporządzenie nr 968/2006	5
Okoliczności powstania sporu	9
Postępowanie i żądania stron	11
Co do prawa	12
W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu art. 3 i 4 rozporządzenia nr 320/2006 oraz art. 4 rozporządzenia nr 968/2006	12
W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu wytycznych określonych w dokumencie VI/5330/97 oraz zasady lojalnej współpracy	22
W przedmiocie części pierwszej, opartej na naruszeniu wytycznych określonych w dokumencie VI/5330/97	22
W przedmiocie części drugiej, opartej na naruszeniu zasady lojalnej współpracy	24
W przedmiocie kosztów	26